

Såfremt forældrenes modstand mod at lade barnet få fornøden lægebehandling indgår som en del af et mere omfattende kompleks af overgreb eller manglende omsorg for barnet eller den unge, bør der ikke træffes en beslutning efter forslaget § 35 b, da denne bestemmelse alene giver adgang til at foranstalte den lægelige behandling. Modstanden mod lægebehandling vil imidlertid indgå som et moment ved afgørelsen af, om der er behov for at træffe beslutning om anbringelse uden for hjemmet om nødvendigt ved tvang efter forslaget § 35. I tilslutning hertil vil kommunalbestyrelsen kunne træffe beslutning om nødvendig lægebehandling, og en sådan beslutning vil i modsætning til beslutninger efter forslaget § 35 b, ikke være begrænset til livstruende eller invaliderende lidelser.

Anvendelsen af forslaget § 35 b forudsætter ligesom ved indlæggelse på sygehus til undersøgelse efter forslaget § 32 d, at der foreligger tilslutning fra den behandelende overlæge. Som nævnt i bemærkningerne til forslaget § 32 d er der imidlertid ikke fundet anledning til at lovfæste dette. Det bør endvidere oplyses fra sygehus eller behandelende læge, hvilken behandling barnet har behov for, og hvilke konsekvenser det vil få, hvis denne behandling undlades. Det må i øvrigt formodes, at initiativet til en beslutning efter forslaget § 35 b oftest vil udgå fra lægelig side, eksempelvis i forbindelse med et behov for blodtransfusion i tilslutning til anden behandling, som forældrene ikke modsætter sig.

Bestemmelsen giver kun adgang til at træffe beslutning om lægelig undersøgelse eller behandling, hvis der foreligger en livstruende sygdom eller en sygdom, der udsætter barnet for varig og betydelig invaliditet. Vurderingen heraf vil i høj grad bero på den lægelige vurdering i hvert enkelt tilfælde. Udvalget er i betænkningen (s. 245) opmærksom på, at afgrænsningen specielt i forhold til lidelser, der medfører varig og betydelig invaliditet, kan være vanskelig. Det har imidlertid været afgørende, at der også i sidstnævnte tilfælde foreligger en situation, hvor forældrenes ret til at træffe beslutning om barnets forhold må vige til fordel for barnets eller den unges behov for nødvendig lægebehandling.

Bestemmelsen angår alene adgangen til at tilsidesætte modstand fra indehaveren af forældremyndigheden. Hvis barnet eller den unge modsætter sig behandlingen, må det afgøres ud fra de retningslinjer, der i øvrigt gælder om lægelig behandling imod patientens ønske.

I forhold til behandling på psykiatrisk afdeling gælder reglerne i lov om tvang i psykiatrien. De selvstændige rettigheder, der efter disse regler er tillagt barnet eller den unge, kan ikke tilsidesættes ved en

beslutning efter forslaget § 35 b. Derfor vil barnets eller den unges holdning til indlæggelsen indgå som en væsentlig del af beslutningsgrundlaget.

I stk. 2 foreslås en udtrykkelig henvisning til, at beslutningen kan træffes efter reglerne i § 35 c om foreløbige beslutninger.

Til § 35 c

Bestemmelsen afløser gældende lovs § 127. Adgangen til at træffe foreløbige beslutninger foreslås opretholdt. Efter forslaget kan der træffes foreløbig beslutning om

- brev- og telefonkontrol, jf. forslaget § 14, stk. 4,
- gennemførelse af en undersøgelse, jf. forslaget § 32 d,
- anbringelse uden for hjemmet, jf. forslaget § 35,
- lægelig undersøgelse eller behandling, jf. forslaget § 35 b,
- forbud mod flytning eller hjemtagelse fra privat familiepleje, jf. forslaget § 65, stk. 4, og
- afbrydelse af forbindelsen m.v., jf. forslaget § 67, stk. 3, 2. pkt.

Betingelsen for at træffe en foreløbig beslutning er, at beslutningen af hensyn til barnet eller den unges øjeblikkelige behov ikke kan afvente forelæggelse for det kompetente organ. Herudover skal de materielle betingelser i den bestemmelse, som den foreløbige beslutning angår, være opfyldt.

Det er ikke med den ændrede udformning tilsigtet at udvide adgangen til at træffe foreløbige beslutninger.

Kompetencen til at træffe den foreløbige beslutning er tillagt formanden eller i dennes forfald næstformanden.

Stk. 2 svarer til gældende lovs § 127, stk. 1, 2. pkt., men det tydeliggøres, at 24-timers fristen regnes fra *iværksættelsen* af den foreløbige beslutning. Dette er i overensstemmelse med forarbejderne til den gældende lovs § 127, stk. 1, 2. pkt. Af bemærkningerne (Folketingstidende 1981-82 (2. samling), tillæg A, sp. 416) fremgår, at forældremyndighedens indehaver skal have meddelelse inden 24 timer efter, at afgørelsen er ført ud i livet.

Hvis beslutningen ikke kan iværksættes, fordi barnet holdes skjult, regnes fristen fra det tidspunkt, hvor kommunalbestyrelsen tager skridt til at iværksætte beslutningen, f.eks. ved at bede politiet eftersøge barnet.

Stk. 3 svarer til den gældende lovs § 127, stk. 2, 1. pkt., men med angivelse af, at 7-dages fristen for forelæggelsen for børne- og ungeudvalget også regnes fra *iværksættelsen*, jf. ovenfor. Med 7 dage menes som hidtil kalenderdage. En foreløbig beslutning truffet af formanden (eller næstformanden) skal altid